

*Παύλος
Αντωνίου*

Η Μιμού η Μαιμου είναι πολύ καθώς πρέπει. Κάθε πρωί βουρτσίζει τα δόντια της και κάνει γαργάρα στο λαιμό της. Υστερα κάνει φωνητικές ασκήσεις.

-Μι ι ι , Μού ου ου ου...

Κρυφή επιθυμία της κυρίας Μιμούς είναι να τραγουδήσει στην Οπερα.

-Μι ι ι , μου ου ου ου

λέει κι'η φωνή της ακούγεται ως την άλλη άκρη της Ζούγκλας.

-Τι είναι αυτές οι στριγκιές καλέ; αναρωτιούνται τα ζώα, τα πουλιά και τα ερπετά.

-Αστε, άστε, πρόκειται για μεγάλο ψώνιο. Η κυρία Μιμού η Μαιμού πάει για την όπερα.

-Για την όπερα; τι μου λέτε;

Ο κυριος Ρίνος ο Ρινοκερωσ τρελλαίνεται για πλάκες. Απο τη στιγμή που άκουσε για το ψώνιο της κυρίας Μιμούς ένα πράγμα στριφογύριζε μονάχα στο μυαλό του. Πώς να της στήσει μια ωραία πλάκα της κυρίας Μιμούς της Μαιμούς. Καθώς λοιπόν πλατσούριζε μέσα στο ποτάμι τούρθε μια ιδέα.

-Χα, κάνει και κτυπάει το κέρατο του σ'ένα κορμό. Μούρθε μια καταπληκτική ιδέα. Θα οργανώσουμε παράσταση όπερας.

Χωρίς να χάσει καιρό ο Κυριος Ρίνος τίναξε τα νερά απο πάνω του και άρχισε να καταστρώνει το σχέδιο του. Κατ'αρχήν κάθισε κι'έγραψε με καλλιτεχνικά γράμματα μίαν ανακοίνωση:

"ΠΡΟΣΟΧΗ, ΠΡΟΣΟΧΗ. ΠΟΛΥ ΣΥΝΤΟΜΑ ΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΟΠΕΡΑΣ ΛΟΥΤΣΙΑ ΝΤΙ ΟΥΡΑΓΚΟΤΟΥΡ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΣΥΝΘΕΤΗ ΛΙΟΝΤΙΤΣΕΤΙ. ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΡΙΕΣ, ΣΟΠΡΑΝΟ, ΚΑΠΡΑΝΟ ΚΑΙ ΦΑΛΤΣΑΝΟ."

Κρεμασε την ανακοίνωση στο πιο κεντρικο σημείο της Ζούγκλας και κάθισε και περίμενε.

Δεν πέρασαν ούτε δεκαπέντε λεπτά, νάσου και καταφθάνει κορδωτη και λυγιστή η κυρία Μιμού, η Μαιμού.

-Παρακαλώ, που γίνονται οι εγγραφές για τις τραγουδίστριες της Οπερας; ρώτησε καθαρίζοντας το λαρύγγι της.

-Εδω ακριβώς, είπε ο κύριος Ρίνος κοιτάζοντας το ρολόι του.

Μόλις που προλάβετε. Η συμμετοχή λήγει σε ένα ακριβώς λεπτό. Λέγετε γρήγορα, όνομα, επίθετο, ηλικία...

Στην ηλικία η κυρία Μιμού σκονταψε.

-...δύο έκανε ξεροβήχοντας.

-Πώς είπατε;

-...δύο!

-Εικοσιδύο;

-Ε, κάπου εκεί!

-Γράφω, λοιπόν, εικοσιδύο. Μπορώ να έχω την ταυτότητα σας; Πρέπει να γράψω ακριβώς την ημερομηνία γέννησης.

Η ταυτότητα έλεγε πως η κυρία Μιμού δεν ήταν εικοσιδύο χρονών, ούτε εικοσιτριών, ούτε καν τριάντα χρονών. Η κυρία Μιμού ήταν ολόκληρα σαράντα πέντε χρονών.

-Αχ, λυπάμαι δικαίωμα συμμετοχής έχουσε μόνο όσοι είναι κάτω απο τα σαράντα, είπε ο κύριος Ρήνος.

Η κυρία Μιμού τότε ποιός την είδε και δεν τη φοβήθηκε. Αστραψε και βροντηξε.

-Λάθος έχει γίνει στην ταυτότητα, είπε. Εγώ δεν είμαι παρά μονάχα τριάντα δύο χρονών. Θυμάμαι πολύ καλά πότε γεννήθηκα. Δεν μπορεί να χαλάνε έτσι τη φήμη μιας κυρίας. Αυτή τη στιγμή κι'όλας τρέχω να κάνω το παράπονο μου στο Νομάρχη.

Χρέη νομάρχη εκτελεί ο κυριος Καμήλ Καμηλοπάρδαλης. Φόρεσε τα γυαλάκια του, τέντωσε το λαιμό του και έσκυψε στα χαρτιά του.

-Μμμμ Μιμού είπατε; Λοιπόν, Μιμού Μαιμού Μαιμουδάκη. Γεννήθηκε το ... έχουμε και λέμε... μάλιστα...

Ο κύριος Καμιλ μπορεί να είναι τέλειος νομάρχης αλλά στα μαθηματικά κάνει μεσάνυχτα. Δοκίμασε προσθέσεις, αφαιρέσεις και προσθαφαιρέσεις, πολλαπλασιασμούς και διαιρέσεις, έβγαλε λοιπον το συμπέρασμα πως η Μιμού, η Μαιμού είναι ακριβώς... εκατόν ογδόντα επτά χρονών, τριών μηνών, έξη ημερών και πέντε ωρών... Ας μην αναφέρουμε τα λεπτά και τα δευτερόλεπτα.

Της κυρίας Μιμούς της ήρθε αποπληξία... ξάπλωσε φαρδειά πλατειά στο πάτωμα. Ο κυριος Καμήλ έσκυψε απορημένος. Της φέρανε νερά, κολώνιες και κονιάκ. Με τίποτα δεν συνήλθε. Την πήρανε στο Πρώτων Βοηθειών. Εκεί ζητήσανε και πάλι ημερομηνία γέννησης. Ο κύριος Καμήλ την είχε πρόχειρη, την έδωσε στη Γραμματέα του Νοσοκομείου. Ευθύς η είδηση κυκλοφόρησε απο στόμα σε στόμα κι'απο ράμφος σε ράμφος. "Τα μάθατε; Η κυρία Μιμού είναι διακόσιων χρονών και προσποιείται πως είναι κοριτσόπουλο, φανταστείτε ότι θέλει να τραγουδήσει στην Οπερα. Της την έφερε ο κύριος Ρήνος, την κορόιδεψε ότι θα κάνει όπερα και νάσου βγήκε στη φόρα η ηλικία της. Πάνω απο διακόσιων χρονών, σου λέει ο άλλος, μα φανταστήκατε; Απο αυτί σε αυτι ή είδηση έφτασε και στο αυτί της κυρίας Μιμούς που παρ'όλα τα χρονάκια της δόξα το θεώ δουλεύει μια χαρά. Χρειάστηκαν τρεις μέρες και μπόλικος φρέσκος αέρας με φύλλα φοινικα για να συνέλθει η κυρία Μιμού. Μόλις όμως συνήλθε ορκίστηκε να εκδικηθεί.

Είναι κοινο μυστικό πως ο κυρ Ρήνος ο Ρινοκερως έχει μια αδυναμία.

Τό κέρατο του. Κάθε πρωί ξοδεύει μιιά ώρα και σαράντα λεπτά να το πλύνει, να το λιμάρει, να το γυαλίσει και να το αρωματισει. Ρίχνει ύστερα μια τελευταία ματιά στον καθρέφτη και βγαίνει καμαρωτός.

-Θα σου δείξω εγω, ξανάπε η Μιμου με πολλή πονηριά και κακία. Κάθισε κι έγραψε ένα γράμμα στον κύριο Ρίνο.

Αγαπητέ κύριε Ρίνο,

Αν θέλετε να βρείτε ένα κρυμένο θησαυρό ελάτε στις 4 το απόγευμα στο τάδε μέρος, γωνία Ευκαλύπτων και Μπανανών, αριθμός 345.

Ενας φίλος.

Το γράμμα αυτό θα ήταν ύποπτο για τον καθένα. Γιατί αυτός ο φίλος που ξέρει πως υπάρχει θησαυρός γιατί δεν πάει μόνος του να τον πάρει παρά καλεί και κάποιον άλλο; Αυτό σκέφτηκε κι'ο κύριος Ρινος στις 8 το πρωί, μόλις πήρε το γράμμα, κι'ετσι το πέταξε στα σκουπίδια. Καθώς όμως περνούσε η ώρα όλο και στριφογύριζε στο

μυαλό του το ερώτημα: " Μήπως αυτός ο φίλος θέλει πράγματι να μοιραστεί μαζί μου τον θησαυρό;..." Κατα το μεσημέρι πήρε απο τα σκουπίδια το γράμμα και το ξαναδιάβασε. Τώρα το ερώτημα του έγινε ανησυχία. "Κι'αν αυτός ο φίλος θέλει να μοιραστεί μαζί μου τον θησαυρό;" Στις 2 το απόγευμα ξαναδιάβασε το γράμμα. Τότε η ανησυχία του έγινε ελπίδα. "Ίσως αυτός ο θησαυρός είναι θαμμένος στη γή και ο φίλος χρειάζεται βοήθεια για να τον ξεθάψει"...

Στις 3 το απόγευμα ο κύριος Ρίνος ήταν αποφασισμένος. "Θα πάω στο ραντεβού, στο κάτω κάτω τι έχω να χάσω;" Και στις 4 ακριβώς ο κύριος Ρίνος στεκόταν ακριβώς στο σημείο που του είχε καθορίσει ο φίλος στο γράμμα, γωνία Ευκαλύπτων και Μπανανών, εφοδιασμένος με αξίνες και φτιάρια, έτοιμος να βοηθήσει να ξεθάψουν τον θησαυρό. Μέσα του σκεφτόταν: "Θα απαιτήσω μισά-μισά, αυτό επιβάλλει η φιλία. Στο κάτω κάτω άφησα όλες τις δουλειές μου για νάρθω να βοηθήσω τον φίλο αυτό να ξεθάψουμε τον θησαυρό."

Η ώρα περνούσε και ο φίλος δεν φαινόταν. Ο κυριος Ρήνος άρχισε να αδημονεί. Κοιτούσε το ρολόι του, είχε πάει η ώρα τέσσερεις και δέκα λεπτά. Ξαφνικά, εκεί που ο κύριος Ρήνος ετοιμαζόταν να φύγει θαρώντας πως του είχαν κάνει φάρσα νιώθει κάτι υγρό να πέφτει απο τον ουρανό κατευθείαν στο κέρατο του. Δεν πρόλαβε να κάνει καμιά κίνηση, πρόλαβε όμως ν'ακούσει το χαχανητό της κυρίας Μιμούς της μαιμούς απο ψηλά στο δέντρο απο πάνω του. Η κυρία Μιμού κρατούσε ένα κουβά με κόκκινη μπογιά, που μόλις την είχε αδειάσει στο κέρατο του κυρίου Ρίνου.

-Να, για να μάθεις, παλιοψεύταρε, να κακολογάς τις νεαρές δεσποινίδες.

Μόλις ο κύριος Ρίνος αντελήφθηκε τι είχε γίνει έτρεξε σαν τρελός προς το ποτάμι. Ήταν όμως πολυ αργά. Η μπογιά είχε βάψει για τα καλά το κέρατο του. Σκύβοντας μέσα στο νερό ο κύριος Ρίνος κόντεψε να πάθει συγκοπή. Το ωραίο, καμαρωτο του κέρατο ήταν βαμένο ολόκληρο κατακόκκινο. Οσο και να πλύθηκε, όσο και να έτριψε το κέρατο του στο χώμα, στο χορτάρι, στους κορμούς των δέντρων εκείνο παρέμεινε κατακόκκινο, λες κι είχε φάει μια καλή μάπα κατακούτελα.

Στη ζούγκλα έγινε το σώσε... "Τρέξτε καλέ να δείτε πως

μασκαρεύτηκε ο κυρ Ρήνος ο Ρινόκερως... " Πώ, πώ, τι ρεζιλίκι είναι αυτό καλέ, ολόκληρος άντρας ως εκεί απάνω να βάζει κοκκινάδια..." Σαν δεν ντρέπεται, καλέ..."

Ο κυρ Ρήνος δεχότανε τις προσβολές με κατεβασμένο το κεφάλι και το κέρατο του ν'αγγιζει τη γή. Που να τολμήσει να πεί πως του την έσκασε η Μιμού η Μαιμού. Πέρασαν μήνες ολόκληροι, οι πιο βροχεροί μήνες του χειμώνα για να ξεθωριάσει η μπογιά απο το κέρατο του κυρ Ρήνου. Κι όταν κάποια μέρα το κέρατο του απο κόκκινο είχε γίνει ελαφρά ροζέ είδε μπροστά του τη Μιμού τη Μαιμού. Εκείνη έκρυψε ένα πονηρό καμόγελο και τον πλησίασε, δήθεν ανύποπτη.

-Καλη σας μέρα, κυρ Ρήνο, πότε επιτέλους θα ξεκινήσει εκείνη η παράσταση της όπερας;

Ο κυρ Ρήνος προσπάθησε να κρατήσει την ψυχραιμία του. Σηκωσε περήφανα ψηλά το ροζ του κέρατο και είπε:

-Πολύ σύντομα, κυρία Μιμού, πολύ σύντομα. Προς το παρόν δεχόμαστε αιτήσεις απο άτομα ώριμης ηλικίας. Αργότερα θα φτάσουμε σε νεαρές δεσποινίδες, οπότε νάχετε τον νού σας γιατί οι προσλήψεις θα είναι περιορισμένες. Να, εδώ έχω τις αιτήσεις, αν ενδιαφέρεστε πάρτε μία.

-Α, όχι, ευχαριστώ, δεν ενδιαφέρομαι... έκανε η κυρία Μιμού κι απομακρύνθηκε χαμογελώντας.

-Μεγάλος ψεύταρος ο κύριος Ρήνος, είπε μέσα της. Καθώς προχωρούσε όμως έκανε δεύτερες σκέψεις.

-Κι αν ο κύριος Ρήνος λέει την αλήθεια και χρειάζονται πράγματι